

Pan Miroslav Hůla se narodil roku 1933 a celé dětství prožil za války, navštěvoval Evangelickou školu v Humpolci.

Ještě pamatuju tady Němce a takový věci, který postupně zabírali třeba, protože za války jsem začal chodit do školy, tenkrát se tomu říkala první třída evangelická škola, to vy ani nebudete vědět co to je.

Škola, kterou pan Miroslav navštěvoval, byla obsazena Německou armádou.

Protože školy byly zabraný obyčejně vojskem jo je nevim dnešní Sokolovna byla kasárny a v každý škole něco bylo, tak se naučilo už.

Doba byla opravdu zlá, i nevinní byli potrestáni.

Ono to nebylo koncem války tak jednoduchý, žejo sem tam někoho zastřelily při cestě Němci třeba tajhlen nad Želivem do dneška takovej ten v odbočce k Viticůmje tam takovej křížek, tam zabili Němci, asi pěti mladíků o něco starších nežli vy jenom protože já nevim dvěstě tři sta metrů od tý silnice když oni sjížděli dlů k Želivu a, asi to bylo jenom tím,

že někdo si tam vzal nějaký klacek a namířil to jako na ty na to auto co s těma Němcema projíždělo a oni na nic nečekali a práskli tam to do nich.

Píše se rak 1945 a druhá světová válka je u konce.

Pamatuju si, když teda Němci utíkali a přijeli první v podstatě to vypadalo tak, dopoledne ujížděli Němci od Brodu tajhle v Praze žejo tam ty zbytky aut a Rusové přijeli asi nějak kolem poledne žejo to bylo slávy tenkrát, to si pamatuju do teďka jak jsme nosili kytice a házeli jsme jim to na auta.

I přesto, že byl konec války dozvuky přetrvávaly. Pan Miroslav Hůla si pamatuje nemilou příhodu, kdy raněný Ruský voják střílel z okna nemocnice ujíždějící Německé vojáky.

Tak tam byl nějaký Rusák, kterej si sed do toho okna v tý nemocnici protože byl možná raněnej a měl u sebe zbraň aspoň nám to vykládali v bance co se tady dělo, prostě picnul do tý kabiny a poranil nebo třeba zastřelil toho řidiče a to auto prostě jelo dál tou ulicí až narazilo do tý zdi pivovaru no a a ty museli vyskákat a ty další Rusové to

prostě normálně stříleli jako kočky. Tady zastřelili kolem 50 Němců.

Po válce zůstaly hůlům stále dvě živnosti.

Oni byli rodiče oba dva zaměstnaní, máti měla krám, táta měl tiskárnu, měli svejch starostí dost.